

Yunusça Gittin

– Lütuf VELİ · 23 Temmuz 2011

Yine bir kabus çöktü yaylanın düzüne. Uçurtmalar rüzgarsız tutan çocuk hani. Nurlanmıştı kevserden yansıyor yüzüne. Ulu pınara yaslanmıştı bir kez yönü... Sevda onun adı dillere destan olası... Evvelden yazılmış kaderin git küçüğüm. Manasın şimdi,boğazımda düğüm düğüm. Razi senden cümle alem,herkes gördüğüm Evladım,diyor yüreği yanan halası... Tekbir ile yolcu ettik hakkın nuruna. Eğer çıkmasaydın o kutsal huzuruna. Memet amcan can verirdi senin uğruna... İnkâr etmem Yunus Temiz'lerin kalası. Zor diyor,zor...gözyaşına boğulan halası. Kahpe felek kastın mı vardı küçüğüme. Ürperdi anne yüreği şimdi lime lime. Çırpınıyor ninesi sarılsın da kime... Üşüyormuş Emre sen kucakla babası. Gayrı cennet oldu onun temiz yuvası... Uzülme be dede derdi Emre torunun. Müebbed ülkesinde çiçeği yarının... Nazar mı değdi kem gözlerden anlamadım. Elifçe ağabeysiz,kalmadı hiç tadım. Rüzgarlarda uçurtmaları gördüm ağladım. Dedim nerde Emre,top oynardık tam sırası... Eylül gelmedi ki niçin düştü bu yaprak. Sevdasına pusu kurmuş da kara toprak. İstiyordu cenneti tepelere çıkacak. Neredesin emrem küsmenin değil sırası... Bu şiir elim bir trafik kazasında kaybettiğimiz küçüğüm Emre için kaleme aldığım yazarken yaşadığım duygularımın yansımasıdır...